

izvirnika. To, kar se tu bere, ni Prešeren, in Prešerna hočemo, najsi bode že v nemški obliki. Kaj nam je dal on v svojih tercinalah in stancih, to razvidimo iz Žigonove razprave o tercinski arhitektoniki v Prešernu (Primeri „Zbornik“ 1906).

Še par misli bi hotel tu omeniti. Prvič se mi zdi, da vse nekako hoče poskušati svojo moč na Prešernu, vse eksperimentira. Saj imamo zato Zamejskega itd., a Prešerna naj se loti, kdor ga res razume. S spoštovanjem naj bi ga uživali, ne pa brskali po predalih njegove poezije. Poglejmo Nemce! Kaj je njim Goethe! Kaki možje in kako pišejo o njem! — Drugič: kdor hoče prelagati Prešerna danes, mora imeti pesniško zmožnost in ga poznati do zadnjega kotička. Čas je, da se že dokopljemo do pravega spoznanja, kaj je pravzaprav Prešeren, čas, da odpravimo razne šušmarje z njegovimi besedami: „Le čevlje sodi naj kopitar!“

Janko Bratina.

Vjekoslav Rosenberg-Ružić: Sonata za klavir op. 10. Cena 3 K. Založil L. Schwentner v Ljubljani. Dokaj priporočljiva klavirska skladba, obsegajoča troje delov: allegro moderato — andante in scherzo intermezzo -- prestissimo (saltorello). Krepka v svoji osnovi je izvedena polno doneče in spevno. Temperamentno je pisan posebno tretji del (saltorello), ki je sam zase efektivna, vendar primerno lahko izvedljiva skladba, s katero nastopijo naši pianisti z gotovim uspehom pred javnostjo. Izdaja te sonate je ponatisk iz VI. letnika „Novih akordov“ 1906/7.

Dr. V. F.

Danilo Fajgel: Jamski odmevi. Cena 50 h. Založil J. Zazula v Idriji. Zbirka moških zborov, zloženih na besedilo rudarskih pesmi Jožefa Zazule. Zbori so preprosti in ustrezajo po svojem besedilu določenemu svojemu namenu.

Dr. V. F.

Slovensko gledišče. A. Drama. Konec glediške sezone nam je prinesel še eno izvirno noviteto. Dne 9. in 19. marca se je uprizoril na našem odru igrokaz v treh dejanjih „Antonio Gledjevič“, ki ga je prosto po dr. Iv. Tavčarjevi zgodovinski povesti spisal naš nadarjeni igralec Hinko Nučič.

Gospod Nučič je pokazal vsekakor dober okus, da se je lotil dramatizacije baš te Tavčarjeve povesti, in radi priznavamo, da se mu je dramatizacija tudi prav dobro ponesla. V tehničnem oziru se da njegovemu delu komaj kaj prirekati. Vidi se, da so mu dobro služile skušnje, ki si jih je pridobil kot igralec o zahtevah odra. A tudi notranja zgradba drame ni slaba. Vse se v njej lepo logično razvija, a kar nas je pri gospodu Nučiču še posebno iznenadilo, je to, da se je znal izogniti vsemu nenaravnemu patosu, dasi sujet igre skoro sili v to. Kaka prilika za deklamacije v zadnjem dejanju, ko obišče pesnika sestra v zaporu, ona, ki je kriva vse nesreče! A gospod Nučič se ni dal zapeljati. Konec je tako brez vse kričavosti, tako umetniško diskreten, da smo se v istini čudili... Malo ostrejša karakterizacija